

Призренско-јужноморавски дијалекат
ГЛЕДА ТАТКО СИНА ПА СЕ РАЗМИШЉУЈЕ

Цел д'н спије ич абер не дава
Учен човек ал му је бадава
Из кревет се на астал пребаци
К'ко ли ги тија учи ђаци.

Погледни га , ко вол се понаша
Све се плашим да крв неје наша
„Абре жено, не ли га украде
На другога не ли се подаде!?”

Овој, људи, не с'м ја правија
Овој ми је неки потурија
Дете треба на татка да личи
А и татко с дете да се дичи.

Ћерка ни се родила по вољу
Не тражимо ни лепшу ни бољу
Ајде мушко, и усрамо краци
Пал викаше: Тој да се побаци!

Решимо се и сабрамо паре
Ће идемо одма по врачаре
Да заврше тајно туј работу
Па нека је на нашу греоту.

Изеде ме туј покојна мајка
Она спречи, сумљива вој снајка
Снег паднуја, не мож да се оди
Размашимо, ај нека се роди!

И роди се, добро, фала Богу
Добар беше, да улим не могу
Кад порасну и постаде јачи
Људи моји, све се изопачи.

За женидбу нејће ни да чује
Педесета, он си још момкује
Нити спрема, једе с'м саламу
И по цел д'н млати празну сламу.

За занати, и туј га не бива
Аљкав, тутав, с'мо се снебива
Једино је туј имаја срећу
Да га приме у неку школу „трећу“.

Моје беше, с'д с'м остареја
Ал ко млад с'м цели свет прошеја
Волеја с'м жене и каване
И што викав: Тој ће ми остане!

И кућу с'м нову направија

Овуј ћерку комплет с'м скрасија
Унуци с'м фини дочекаја
И од сина тој с'м се надаја.

После мене, нек буде што буде
Овој реко, па нека ми суде
„Човек неје куј своје не воли
Сопроштење, ми смо га уболи!